

16. JULI 1934

Kvinnelig fangstmann på Svalbard.

Fanny Woldstad overvintrer
skyter og skriver bøker.

Med fangsskuten «Thor» som forleden vendte tilbake til Tromsø kom også en dame, fru. Wanny Woldstad, som har overvintret på Svalbard sammen med sine to unge sønner.

Fru Woldstad er blitt intervjuet i Tromsø og forteller:

— Dessverre er fangstresultatet vårt i likhet med de fleste andre av årets fangstekspedisjoner dårlig. Vi greier utrustningen vi hadde, men neppe en ny. — Fortvilede værforhold, stadig storm og sludd ødela fangsten, så det vi har av rev er lite, og av bjørn har vi kun fire stykker — akkurat femti for lite — tilføier fruen med et smil. — Is blev det ikke før i begynnelsen av mai.

— Spennende opplevelser?

— Foruten spenning under jakt, var nok vår mest spennende opplevelse da vi en gang i oktober var på vei hjem fra et fuglefjell, ca. 6 timers gang med motorbåt. Det var på et hengende hår at vi ikke var blitt tatt tilbunns, idet en brottsjø fylte båten. Vi måtte returnere til fuglefjellet i påvente av bedre vær, bare en halv times gang fra hjemmet.

Like før vi reiste til Norge så vi en meget sjelden fugl på Svalbard, og mulig andre steder: en snehvit gås sammen med en flokk grågjess.

— Deres videre planer?

— Etter et par tre ukers ferie her i Tromsø hvor jeg, — ja, nu skal jeg betro Dem noget. — Jeg har nemlig begynt å skrive på en bok, som jeg skal fortsette på her, så reiser Sæterdal, begge guttene mine og jeg tilbake til vårt kjære Svalbard for å overvintre igjen.

— Kvinnens syn på fangstlivet om vinteren på Svalbard?

— Vidunderlig! Til tross for farer, spenning og anstrengelser er det en ønsketilværelse. Jeg vil i ethvert fall ikke bytte med noget annet.

En har sine kjære hos sig eller i nærmeste fangsthytte, sitt arbeide og endelig er det heldigvis langt til nærmeste «gode nabo» — sistnevnte møter man når man kommer hjem.

Svalbard er gått mig i blodet og jeg kan ikke tenke mig andre steder å leve enn der.

ST. REGNEGADE 2. KØBENHAVN K.
TELF. CENTRAL 11,995

Bladet **Ekstrabladet**

skriver den **29 AUG. 1934**

FRU ISBJØRNEJÆGER

En Eventyrlysten og
modig norsk Dame.

MAN har hørt om Kvinder, som gaar paa Jagt efter Storvildt i Afrikas Urskove, og mens dette maa synes et dristigt Foretagende, saa er det dog næsten for intet at regne sammenlignet med det Eventyr, to norske Damer i det sidste Par Aar har oplevet i Ishavet, omgivet af Is og Snemasser.

Eventyrlyst.

Begge Damerne *Bertina Hansen* og Fru *Vanny Woldstad* er fra Tromsø, og de har som sagt levet en isoleret Fanger-Tilværelse i Ishavet to Aar i Træk. *Vanny Woldstad* er en meget foretagsom og eventyrlysten Dame med Mod og Mandshjerte i Livet, for det er afgjort Lysten til den afsondrede Tilværelse i Ismarkerne, som formaar Fruen til at vælge et saadant Liv. Det økonomiske er nemlig for Fruens Vedkommende i en saadan Orden, at *Vanny Woldstad* lige saa godt kunde nyde en behagelig Tilværelse omgivet af Civilisationens Komfort.

I Lørdags begav Fruen sig for tredje Gang ad *Svalbard* til, og som Ledsagere har den norske Dame sine to Sønner af første Ægteskab paa henholdsvis 17 og 18 Aar samt en Fanger *Anders Sæterdal*, og Programmet er lagt for hele Vinteren, én fortsat Fangstekspedition. Ligesom de to forudgaaende Vintre agter Fru *Woldstad* denne Gang at begrave sig deroppe langt nord for *Svalbard* med det for Øje at skyde Isbjørne, Sæler og sætte Fælder for Pelsdyr samt i øvrigt dele Fangerens ensomme Tilværelse i de hvide, kolde Omgivelser.

En Bog om Isbjørnejagt.

Man vil imidlertid inden længe høre nærmere fra *Vanny Woldstad*, idet Fruen har skrevet en Bog om sine Oplevelser som Fanger; Manuskriptet blev afleveret til Forlæggeren lige inden Ekspeditionens Afrejse.

Et herligt Liv.

Den norske Dame har i øvrigt ført sig bemærket ved sin Foretagsomhed. Fruen var saaledes den første kvin-

delige Chauffør i Tromsø og drev en Tid en god Forretning som Ejer af to Taksa-biler. Nu er det imidlertid Jagten deroppe i Ismarkerne, som har hele Fruens Interesse. Hun udtaler, at en saadan Fangertilværelse er aldeles vidunderlig, at hun ikke vil ombytte den med Alverdens Luksus, og Sønnerne har *Vanny Woldstad* som sagt hos sig.

Fangstkvinnen Wanny Woldstad

En skitt tur, men hun har ikke tapt motet, og skal nordover igjen

Hun skal også forsøke sig som forfatterinne

Mk. «Thor» av Tromsø, skipper Frithtjof Svendsen, kom igår fra Svalbard med 2 døde bjørn, 3 klappmyss, 15 storkobber, 24 kvitfisk, 100 snadd og ca. 100 tønner spekk.

Som passasjerer medfulgte fangstmennene Blomlie, Haug, Anders Sæterdal, fru Wanny Woldstad og hennes to sønner av første ekteskap, den 18-årige Bjørvik og 17-årige Alf Jakobsen, som også har overvintret som fangstmenn.

Fru Wanny Woldstad er like kvikk og spenstig som ifjor da hun reiste til Svalbard for å overvintre for annen gang, — dertil kobberbrun i ansiktet av sol og sjøluft.

Vårt første spørsmål til fru Wanny som har overvintret i Hornsund gjelder fangstresultatet.

— Dessverre er fangstresultatet vårt i likhet med de fleste andre av årets fangstekspedisjoner dårlig. Vi greier utrustningen vi hadde, men neppe en ny. — Fortvilte værforhold, stadig storm og sludd ødelegger fangsten, så

det vi har av rev er lite, og av bjørn har vi kun fire stykker — akkurat femti forlite — tilføier fru Wanny med et smil. — Is blev det ikke før i begynnelsen av mai.

— Spennende opplevelser?

— Foruten spenning under jakt, var nok vår mest spennende opplevelse da vi engang i oktober var på vei hjem fra et fuglefjell, ca. 6 timers gang med motorbåt. Det var på et hengende hår at vi ikke var blitt tatt tilbunns, idet en brottsjø fylte båten. Vi måtte returnere til fuglefjellet i påvente av bedre vær, bare en halv times gang fra hjemmet.

Like før vi reiste til Norge så

vi en meget sjelden fugl på Svalbard, og mulig andre steder, nemlig en snehvit gås sammen med en flokk grågjess.

— Deres videre planer?

— Etter et par tre ukers ferie her i Tromsø hvor jeg, — ja, nu skal jeg betro Dem noe, — Jeg har nemlig begynt å skrive på en bok, som jeg skal fortsette på her, så reiser Sæterdal, begge guttene mine og jeg tilbake til vårt kjære Svalbard for å overvintre igjen.

— Kvinnens syn på fangstlivet om vinteren på Svalbard

— Vidunderlig! Til tross for farer, spenning og anstrengelser er det en ønsketilværelse. Jeg vil i ethvert fall ikke bytte med noe annet.

En har sine kjære hos sig eller i nærmeste fangsthytte, sitt arbeide og endelig er det heldigvis langt til nærmeste «gode nabo» — sistnevnte møter man når man kommer hjem.

Svalbard er gått mig i blodet og jeg kan ikke tenke mig andre steder å leve enn der.